

шегувамъ съ него. Съседътъ му по легло, Власи дочува шепота ми и се обажда.

— Сестро, къмъ насъ мечтитѣ, когато се разболѣятъ отъ запекъ, се цѣрятъ съ дрѣнки, киснали въ вода четиридесетъ дни въ зелена паница на нова стрѣха.

Болнитѣ се изкисаха.

— А копнежитѣ съ какво цѣрите по васъ? — пита вечно нахмурения Спасъ отъ Долни Лозенъ, гвардеецъ, съ счупена дѣсна ключица, нѣкжде като билъ изъ Сърбия, но и съ силно проядени бѣли дробове.

— Зависи, Спасе, какви сж копнежитѣ, ако сж отъ женски родъ, разтриватъ имъ се слѣпитѣ очи и презъ пролѣтѣта, по роса трѣбва да ходятъ боси и да въздишатъ; ако сж отъ мъжки родъ, пращатъ ги въ казармата и поне еднажъ въ седмицата нарядъ по нужниците.

— Тия обществени заведения сж най-необходимитѣ за мощта и величието на държавата. . . Ето и тукъ — апетитъ и редовно ходене по нужда.

Смѣхъ огласи стаята. Не мога да разбера тия хора и отъ какво сж направени душитѣ имъ. Все намиратъ възможность да се подиграватъ и да се смѣятъ.

— Спасе, когато се бихте при Сурдулица, не бѣше ли те страхъ отъ чиличенитѣ обвинки на куршумитѣ? — пита го Власи и се киска.

— Азъ тамъ не съмъ билъ, — отговаря нахмурено Спасъ и сѣда турски на леглото си.

— А бе, Спасе, да не е тукъ хамамски миндеръ та сѣдашъ турски — дразни го Власи.

— Не е, ама така ми е по-добре. . . Натискамъ си дробоветѣ и въ тѣхъ като влиза по-малко въздухъ по-бавно ще се разяждатъ.

— Съ тая рецепта много скоро ще оздравяшъ — обажда се нѣкой отъ къмъ гърба ми.

— Оздравянето и то е една болестъ. . . Когато се равни гробътъ, всички болести минаватъ, като съ ржка вземени — философствува Власи и пакъ почва да се киска и това негово кискане прилича на звукътъ издаванъ отъ клѣцалото за гржста.

— Стига, бе Власи, бжди поне веднажъ сериозенъ нервно продумва Спасъ и силно се закашля. Тая кашлица,